

טבע במדוא הדרו של ניצה סימון קדמון
ירושלם מאבא

זכתה בפרס ראשון בביאנלה ש-
התקיימה בטאורין.

אחרי נישואיה עברו פארידה ובעלה, שלמד כלכלה, לגרמניה, שם התגוררו כשמונה שנים. תקרי פה זו השפיעה עליה הרבה וכל מה שספגה בעת לימודיה שם, כי צירוף לימודיה בטאורין, יצרו מירקם של עושר תרבותי המקבל כיום מימוש בציוריה. פארידה אינה גרה בניו-יורק (היא עלתה לארץ ב-1970), אך סיגנון ציוריה, וזמציגים בגלריה גימל בירושלים, משייך אותה לניו-יורק סקול. אבותיה הרחוקים של ציירת מעור לה זו הם אבות הציור המופשט האמריקאי. כשנכנסים לגלריה חשים באווירה של פריחה, אביב ויופי, הנובעת מכעין גופים מר-היבים — וזה מושג בעזרת מישר טחיצבוע מעודנים, גדולים, שעליהם מצוירת פארידה במכחול דק את הדימויים לנוף, לדשאים, לפרחים וליפי הטבע.

תערוכה מרנינה של אמנית ש-אינה נהיה אחרי האופנות השול-טות בארץ בכלל ובגלריה של בעלה בפרט (הגלריה מנוהלת עלידי בעלה של פארידה, אלי גולברג ומתאפינת בסיגנון מושגי דווקא), ומוכיחה שאמן חייב להאמין במה שהוא עושה, מבלי להיות מושפע ממה שרואי.

כתמים

בגלריה וינבר אשר בצפון ת"א נפתחה תערוכתה של הציירת איטה גרטנר, הציירת שהיא קולוריסטית מובהקת, מבטאת בציוריה הקטנים, אך הגועשים, עולם קסום של תת-מודע הבא לידי ביטוי בסיגנונה המיוחד. דמויות אנשים המצויירות בצורה מעט גרוטסקית ומעוותת עם כיוון לסיגנון המופשט מהווים את עיקר עבודתיה של הציירת הדינמית.

היה גם צייר, את ילדותה היא בילתה בעיר, אך מה שנחרת בזכרונה יותר מכל היו מיפגשים עם הסב, ואכן, אמה נאלצה להביאה כמעט בחיתוליה לשיעורי ציור. הלימודים נשאר פרי, ובגיל 15

ביאו אותי למורה לציור בעגלה, מספרת הציירת עדינת-המראה ר' שחורת-העין, פארידה. היה זה באירן. את המגע הראשון עם עורם של האמנות יצרה בעת ביקור ב' ביתו הכפרי של הסבא, רופא ש-

מרהיבות וססגוניות, המזכירות ב' עושרן ובדמיון מראות גינגל מיסתורי על חיות הבר שלו. אין לשכוח שאת השכלתה האמנותית שיפרה והעשירה ניצה גם ב' שנתיים שבהן שהתה עם בעלה בלונדון. שם השתתפה בשיעורי אמנות וציור בקולג', ובנוסף ל' מיטען שכבר היה לה הוסיפה ורכ' שה טכניקות, נוספו לה רבדים של תרבות אירופית בכלל, ואנגלית בפרט.

כשנכנסים לדירתה הצנועה ב' רמת-אביב, מקדם את הבאים מר-אה ירוק, אקוטי ומלבב. שפע של צמחים ועציצים ירוקים ממל-אים את חדר-המגורים והמירפסת. ואמנם, שכניצה מצוירת במיר-פסת, מתמלאים ציוריה בעלוות עצים, פריחה ורכות צבעי הש-קיעה, הנשקפים מחלונה רחב הידיים.

גם אם יאמרו שציוריה מזכירים את ציורי אביה, אין זו האמת ל' אמיתה. נכון שסיגנונה מזכיר את הסיגנון הנאביבי-משהו של יוחנן סימון, אך השוני רב. צבעיה של ניצה מעודנים יותר, רכים אך מלאי חיות. נושאי ציוריה אינם מופשטים, כמו של אביה. היא צוודה לנושאים ריאליסטיים כמו נופים (ירושלים, הגליל, הכנרת ורמת-אביב), וחיות-יער; בקיצור — הטבע במלוא הדרו. אצלה לור' כש הטבע חג. הצופים נהנים מה' מראות, אף כי הם יודעים שעברו דרך הפילטר של ציירת מחוננת בעלת דמיון, אך וזהי ארץ-ישראל יפה ומיוחדת, שכמותה לא רואים כל יום, לא במציאות ולא בציור.

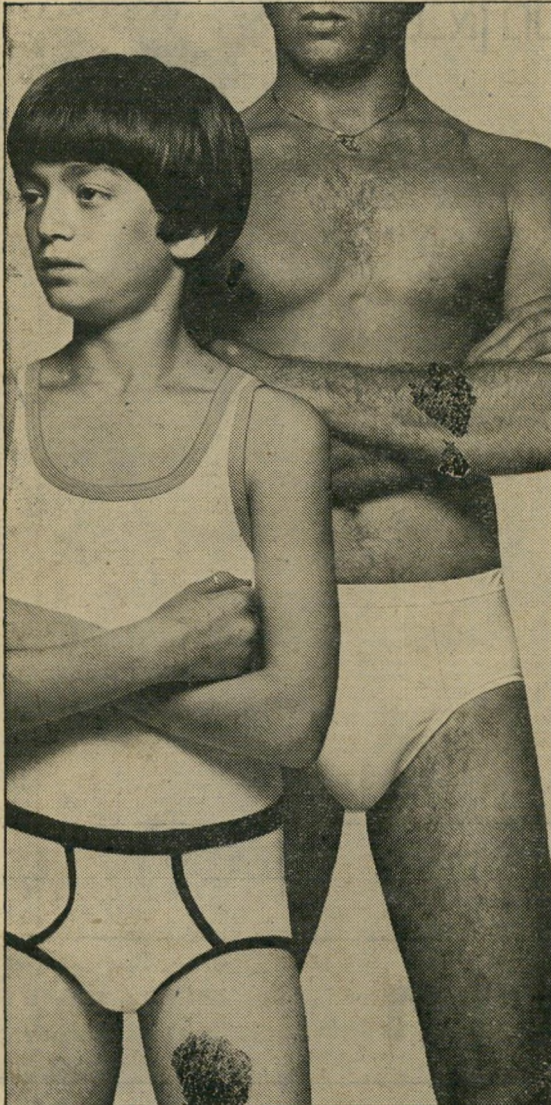
חגיגת אביב

„כשהייתי בת שמונה, הביאה אותי אמי בפעם הראשונה למורה לציור. הייתי כה קטנה, ששנים אחר כך היו כולם מספרים שה-

יוחנן סימון, לא העזה ניצה (סי' מון) קדמון, עד לפני כשנה, לצאת עם תערוכה פרי מחולה. כשנפי טר אביה, לפני כחמש שנים, הח' ליטה הגייג'ית הלוהטת לממש את צוואתו. נטלה את סט המכ' חולים והצבעים שהוריש לה, הס' תגרה בביתה ויצרה. את תערוכתה הראשונה הציגה בבית יד לבנים בתל-אביב לפני כשנה. בימים אלה היא מציגה את תערוכתה השנייה, שמצליחה להקסים את כל הבאים אל בית החיל בתל-אביב ביופי ובעושר הססגוני של ציוריה. עוד כשהיתה ילדה קטנה בקיי בוק ג'שמואל, בו התגוררה הי' מישפחה, למדה בתכיר את ריח צבעי השמן בסטודיו של אביה. את אהבת היופי והיכולת לחוש ולראות את העושר הצורני ה' מצוי סביבה, ירשה ללא ספק מ' יוחנן סימון.

כיצד היא מגיעה לתערוכה כה בשלה, המוגנית ויפהפיה? ניצה גדלה בג'שמואל ועברה מאוחר יותר להרצליה. שם, בחבר' רת ילדים שהיו מקבלים שיעורי ציור מהצייר הדגול, היתה ניצה לומדת. בגיל 12 זכתה בפרס רא' שון בתחרות ציורי ילדים ארצית. כשהיתה היילת למדה במשך שנ' תיים בחנון אבני, אצל שטרייכמן וסטמצקי. אולם את יעודה לא ראתה בציור, השתלמה דווקא בלימודי אימון גופני. היתה במשך שנים מורה להתעמלות, כמעט עד לעת האחרונה. רק מאז מותו של אביה האהוב, שהפ' ציר בה כמה חודשים לפני מותו להמשיך בדרכו האמנותית, גמלה בה ההחלטה להיות ציירת מקצור עית.

ירוק ואקוטי. בחמש השנים האחרונות נוסעה ניצה למקומות רבים בארץ. נופים שרואים לבני' תמותה רגילים לא מיוחדים, הופ' כים באמצעות מחולה לתמונות

שלום. אביב בחוף ונעים. זה הזמן להשתחרר מהבגדים הכבדים של החורף. זה הזמן לדלתא. התחזתונים והגופיות של דלתא קלים ונעימים ונותנים לי הרגשה טבעית ואביבית, ממש מזמינים לגעת; הם רכים, אופנתיים, צבעוניים ומחמיאים - 100% כותנה סרוקה, 100% הרגשה טבעית וחפשית. אני מזמינה אותכם להרגיש כמוני, להתפנק ולפנק את כל המשפחה בדלתא. להשיג בחנויות המזון בשרות עצמי, בחנויות הכל - בו ובחנויות ההלבשה המובחרות. התחדשו!

יש כאן משהו שמזמין לגעת. דלתא.

אביב הלבשה
דלתא